

Lectio Divina segédanyag

Szentmise **evangéliumi** szakaszaihoz
LELKIPÁSZTOROK - HITOKTATÓK - VILÁGLIAK számára

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára,
Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna,
Rácz Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Járai Ferenc,
Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Biblikus nézőpont:

Kocsis Imre, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Nyúl Viktor

Nyelvi helyesség

Nagy Éva Anna,

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor

Pedagógiai nézőpont:

Sipos Edit

Szemlélődési nézőpont

Nyúl Viktor

Tanító hivatali nézőpont

Nyúl Viktor

Zenei nézőpont

Csiszér László

Évközi 25. vasárnap

Mt 20,1-16a

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Talán rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?

Abban az időben Jézus ezt a példabeszédet mondta tanítványainak: A mennyek országa olyan, mint amikor egy gazda kora reggel kiment, hogy szőlőjébe munkásokat fogadjon. Miután napi egy dénárban megegyezett a munkásokkal, elküldte őket a szőlőjébe. A harmadik óra körül megint kiment, s látta, hogy mások is ácsorognak ott tétlenül a piactéren. Ezt mondta nekik: „Menjetek ti is a szőlőmbe, és ami jár, megadom majd nektek.” Azok el is mentek. Majd a hatodik és a kilencedik órában újra kiment és ugyanígy cselekedett. Kiment végül a tizenegyedik óra körül is, és újabb ácsorgókat talált. Megkérdezte tőlük: „Miért álldogáltok itt egész nap tétlenül?” Azok ezt válaszolták: „Mert senki sem fogadott fel minket.” Erre azt mondta nekik: „Menjetek ti is a szőlőmbe!”

Amikor beesteledett, a szőlősgazda így szólt intézőjéhez: „Hívd össze a munkásokat, és add ki a bérüket, az utolsók kezdve az elsőig!” Először azok jöttek tehát, akik a tizenegyedik óra körül kezdtek, és egyegy dénárt kaptak. Amikor az első jöttek, azt hitték, hogy nekik többet fognak adni, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak. Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen: „Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak, és ugyanúgy bántál velük, mint velünk, akik a nap terhét és hevét viseltük!” Ő azonban ezt felelte az egyiküknek: „Barátom, nem vagyok igazságtalan veled. Nem egy dénárban egyeztél meg velem? Ami a tied, fogd és menj! Talán azzal, ami az enyém, nem tehetem azt, amit akarok? Vagy rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?”

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

1 Ὅμοία γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλθεν ἅμα πρωτὶ μισθώσασθαι ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.

Hasonló ugyanis a mennyek királysága egy házigazdához, aki mindjárt korán reggel kiment bérért felfogadni munkásokat a szőlőjébe.

2 συμφωνήσας δὲ μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.

Megegyezve pedig a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket a szőlőjébe.

3 καὶ ἐξελθὼν περὶ τρίτην ὥραν εἶδεν ἄλλους ἐστῶτας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀργοὺς

És kimenve három óra körül, látott más ott állókat a piactéren munka nélkül,

4 καὶ ἐκείνοις εἶπεν, Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον δώσω ὑμῖν.

És mondta azoknak: „Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos (jogos), meg fogom adni nektek.

5 οἱ δὲ ἀπῆλθον. πάλιν {δὲ} ἐξελθὼν περὶ ἑκτὴν καὶ ἐνάτην ὥραν ἐποίησεν ὡσαύτως.

Azok pedig elmentek. Ismét (pedig) kimenve hat és kilenc óra körül hasonlóképpen cselekedett.

6 περὶ δὲ τὴν ἐνδεκάτην ἐξελθὼν εὗρεν ἄλλους ἐστῶτας καὶ λέγει αὐτοῖς, Τί ὧδε ἐστήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί;

Tizenegy óra körül pedig kimenve talált más ott állókat és mondja nekik: „Miért álltok itt egész nap munka nélkül?”

7 λέγουσιν αὐτῷ, Ὅτι οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο. λέγει αὐτοῖς, Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα.

**Mondják neki: „Mert senki sem fogadott fel minket bérért.”
Mondja nekik: „Menjetek el ti is a szőlőbe.”**

8 ὁψίας δὲ γενομένης λέγει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος τῷ ἐπιτρόπῳ αὐτοῦ, Κάλεσον τοὺς ἐργάτας καὶ ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων ἕως τῶν πρώτων.

Amikor pedig beesteledett, a szőlő ura mondja az ügyintézőjének: „Hívd a munkásokat, és fizesd ki nekik a bért kezdve az utolsóktól az elsőkig.

9 καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον. Ἐς α τizenegy óra körül jöväk egy-egy dénárt kaptak.

10 καὶ ἐλθόντες οἱ πρῶτοι ἐνόμισαν ὅτι πλεῖον λήμψονται· καὶ ἔλαβον {τὸ} ἀνὰ δηνάριον καὶ αὐτοί.

És az elsőként jövők azt gondolták, hogy többet fognak kapni: és ők is egy-egy dénárt kaptak.

11 λαβόντες δὲ ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου

Megkapva pedig zúgolódni kezdtek a házigazda ellen

12 λέγοντες, Οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους ἡμῖν αὐτοὺς ἐποίησας τοῖς βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα.

mondván: „Ezek az utolsók egy órát tevékenykedtek, és egyenlővé tetted őket mivelünk, akik a nap terhét és a hőséget viseltük.

13 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς ἐνὶ αὐτῶν εἶπεν, Ἐταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε· οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;

Az pedig felelve egynek közülük mondta: „Barátom, nem követek el igazságtalanságot veled szemben: nemde egy dénárban egyeztél meg velem?

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata	Szent István Társulati Biblia	Jeromos fordítás	Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás	Károli Gáspár revideált fordítása	Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása
¹ Simile est enim regnum cae lorum homini patri	¹ „A mennyek országa hasonlít a gazdához, aki kora reggel	¹ Mert hasonló a mennyek országa a házigazdához, aki	¹ Hasonlít a mennyek országa a gazdaemberhez, aki	¹ Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, a	¹ Hasonló a mennyek országa a gazdához, aki korán reggel

14 ἄρον τὸ σὸν καὶ ὑπαγε. θέλω δὲ τούτῳ τῷ ἐσχάτῳ δοῦναι ὥς καὶ σοί·

Fogd a tiédet, és menj el. Ennek az utolsónak pedig annyit akarok adni, mint neked is:

15 {ἦ} οὐκ ἔξεστίν μοι ὃ θέλω ποιῆσαι ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἦ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστίν ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι;

Vagy nem lehetséges nekem az enyéimmal azt tenni, amit akarok? Vagy gonosz a szemed, mert én jó vagyok?

16 Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι. Ἰgy lesznek az utolsók elsők, és az elsők utolsók.”

familias, qui exiit primo mane conducere operarios in vineam suam; ²conventionem autem facta cum operariis ex denario diurno, misit eos in vineam suam. ³Et egressus circa horam tertiam vidit alios stantes in foro otiosos ⁴et illis dixit: "Ite et vos in vineam; et, quod iustum fuerit, dabo vobis". ⁵Illi autem abierunt. Iterum autem exiit circa sextam et nonam horam et fecit similiter. ⁶Circa undecimam vero exiit et invenit alios stantes et dicit illis: "Quid hic statis tota die otiosi?"	kiment, hogy munkásokat fogadjon szőlőjébe. ²Miután napi egy dénárban megegyezett a munkásokkal, elküldte őket a szőlőbe. ³A harmadik óra körül megint kiment, s látta, hogy mások is ácsorognak ott tétlenül a piacon. ⁴Megszólította őket: Menjetek ki ti is a szőlőmbe, és majd megadom, ami jár nektek. ⁵Azok ki is mentek. A hatodik és kilencedik órában újra kiment, s ugyanígy tett. ⁶Amikor a tizenegyedik óra tájban is kiment, megint talált ott ácsorgókat. Megkérdezte tőlük:	korán reggel kiment munkásokat fogadni a szőlőjébe. ²Miután napi egy dénárban megegyezett a munkásokkal, elküldte őket a szőlőjébe. ³Amikor a harmadik óra körül is kiment, látott másokat ott ácsorogni tétlenül a piactéren. ⁴Azt mondta nekik: 'Menjetek ki ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom majd nektek.' ⁵Azok elmentek. Azután a hatodik és a kilencedik óra körül ismét kiment és ugyanígy tett. ⁶Mikor a tizenegyedik óra körül kiment és megint talált ott ácsorgókat, azt mondta nekik: 'Miért	kora reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon szőlőjébe. ²Miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket a szőlőbe. ³Mikor három óra tájban kiment, látta, hogy mások is tétlenül ácsorognak a piacon. ⁴Így szólt hozzájuk: menjetek ti is szőlőmbe, és majd megadom, ami jár nektek. ⁵Azok elmentek. Hat és kilenc óra körül újra kiment és ugyanígy tett. ⁶Mikor pedig tizenegy óra tájban is kiment, megint talált ott ácsorgókat. Megkérdezte tőlük: mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül?	ki jó reggel kiméne, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlőjébe. ²Megszerződvén pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldte őket az ő szőlőjébe. ³És kimenvén három óra tájban, látta másokat, a kik hivalkodván a piacon álltak vala. ⁴És monda nekik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megadom nektek. ⁵Azok pedig elmenének. Hat és kilenc óra tájban ismét kimenvén, ugyanazon képen cselekedék. ⁶Tizenegy óra tájban is kimenvén, találta másokat, a kik hivalkodva állottak vala, és monda nekik: Miért álltok itt egész	kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. ²Miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket szőlőjébe. ³Amikor kilenc óra tájban kiment, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül. ⁴Ezt mondta nekik: „Menjetek ti is a szőlőbe, és ami jár, majd megadom nektek.” ⁵Azok elmentek. Tizenkét óra körül, és délután három óra tájban ismét kiment és ugyanígy tett. ⁶Amikor pedig délután öt óra tájban kiment, még mindig talált ott ácsorgókat, és ezt mondta nekik: „Miért álltok itt egész nap tétlenül?"
---	---	---	--	--	--

⁷Dicunt ei: “Quia nemo nos conduxit”. Dicit illis: “Ite et vos in vineam”.	Mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül? ⁷Nem fogadott fel minket senki – felelték. Menjetek ki ti is a szőlőmbe – mondta nekik.	álltok itt egész nap tétlenül? ⁷Azt felelték neki: ‘Mert senki sem fogadott fel minket.’ Erre azt mondta nekik: ‘Menjetek ki ti is a szőlőbe.’	napon hivalkodván? ⁷Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Monda nekik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megkapjátok.	át, ⁷Ezt mondják: „Mert senki sem fogadott fel bennünket.” Ezt mondta nekik: „Ti is menjetek a szőlőbe.”
⁸Cum sero autem factum esset, dicit dominus vineae procuratori suo: “Voca operarios et redde illis mercedem incipiens a novissimis usque ad primos”.	⁸Amikor beesteledett, így szólt a szőlősgazda vincellérjéhez: Hívd össze a munkásokat, és add ki bérüket, kezdve az utolsókön az elsőig.	⁸Amikor beesteledett, a szőlő ura így szólt intézőjéhez: ‘Hívd a munkásokat, és add ki nekik a bérüket, kezdve az utolsóktól az elsőig.’	⁸Estére kelve így szólt a szőlősgazda vincellérjéhez: hívd össze a munkásokat és add ki bérüket az utolsókön kezdve az elsőig.	⁸Mikor pedig beesteledék, monda a szőlőnek ura az ő vincellérjének: Hívd elő a munkásokat, és add ki nekik a bért, az utolsóktól kezdve mind az elsőig.
⁹Et cum venissent, qui circa undecimam horam venerant, acceperunt singuli denarium.	⁹Jöttek tehát, akik a tizenegyedik óra tájban álltak munkába, és fejenként egy dénárt kaptak.	⁹Jöttek azok, akik a tizenegyedik óra körül kezdtek, és kaptak egy-egy dénárt.	⁹Jöttek tehát azok, akik tizenegy óra tájban álltak munkába és fejenként egy dénárt kaptak.	⁹És jövén a tizenegyórások, fejenként tíz-tíz pénzt vőnek.
¹⁰Venientes autem primi arbitrati sunt quod plus essent accepturi; acceperunt autem et ipsi singuli denarium.	¹⁰Amikor az elsők jöttek, azt hitték, hogy ők majd többet kapnak, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak.	¹⁰Mikor az elsők sorra kerültek, azt gondolták, hogy többet kapnak, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak.	¹⁰Mikor pedig az elsők jöttek, azt hitték, hogy többet fognak kapni, de ők is egy-egy dénárt kaptak.	¹⁰Jövén azután az elsők, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak: de ők is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként.
				¹⁰Amikor azután az elsők jöttek, azt gondolták, hogy majd többet kapnak, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak.

¹¹Accipientes autem murmurabant adversus patrem familias ¹²dicentes: “Hi novissimi una hora fecerunt, et pares illos nobis fecisti, qui portavimus pondus diei et aestum!”. ¹³At ille respondens uni eorum dixit: “Amice, non facio tibi iniuriam; nonne ex denario convenisti mecum?” ¹⁴Tolle, quod tuum est, et vade; volo autem et huic novissimo dare sicut et tibi. ¹⁵Aut non licet mihi, quod volo, facere de meis? An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?”.	¹¹Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen. ¹²Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak – mondták –, s ugyanúgy bántál velük, mint velünk, akik viseltük a nap terhét és hevét. ¹³Barátom – felelte egyiküknek –, nem követek el veled szemben igazságtalanságot. Nem egy dénárban egyeztél meg velem? ¹⁴Fogd, ami a tied és menj! Én az utolsónak is annyit szánok, mint neked. ¹⁵Vagy nem tehetem a sajátommal azt, amit akarok? Rossz szemmel nézed, hogy jó vagyok?	¹¹Amikor megkapták, zúgolódni kezdtek a gazda ellen: ¹²‘Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak, és egyformán kezelted őket velünk, akik viseltük a nap terhét és hevét.’ ¹³Ő azonban így válaszolt az egyiküknek: ‘Barátom! Nem vagyok hozzád igazságtalan. Nem egy dénárban egyeztél meg velem?’ ¹⁴Fogd, ami a tiéd, és menj! Én ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked. ¹⁵Vagy nem szabad azt tennem az enyémmel, amit akarok? Rossz szemmel nézed talán, hogy én jó vagyok?’	¹¹Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a szőlősgazda ellen: ¹²ezek az utolsók egy óra hosszat dolgoztak csak, mondták, és ugyanúgy bántál velük, mint velünk, akik a nap terhét és hevét viseltük. ¹³Barátom, felelte egyiküknek, nem vagyok veled igazságtalan. Nem egy dénárban egyeztél meg velem? ¹⁴Fogd, ami a tiéd és menj! Én ennek az utolsónak is annyit szánok, mint neked. ¹⁵Vagy nem tehetem az enyémmel azt, amit akarok? Rossz szemmel nézed talán, hogy én jó vagyok?	¹¹A mint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, ¹²Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tetted azokat velünk, a kik a napnak terhét és hőségét szenvedtük. ¹³Ő pedig felelvén, monda azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződteél-e meg velem? ¹⁴Vedd, a mi a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint néked. ¹⁵Avagy nem szabad-é nekem a magaméval azt tennem, amit akarok? avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?	¹¹Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen: ¹²”Ezek az utolsók egy órát dolgoztak, és egyenlővé tetted őket velünk, akik az egész nap terhét és hevét szenvedtük.” ¹³Ő pedig így felelt egyiküknek: „Barátom, nem bánok veled igazságtalanul. Ugye egy dénárban egyeztél meg velem? ¹⁴Vedd, ami a tiéd, és menj! Én az utolsóknak is annyit akarok adni, mint neked. ¹⁵Nem tehetem a javaimmal azt, amit akarok? Vagy azért vagy irigy, mert én nagylelkű vagyok?”
--	---	--	--	--	--

1.1.3. Szöveg behatárolása

A Mt 20,1 versben a hasonlattal bevezetett példabeszéd egy új szakasz kezdetét jelzi. Ezt követően a Mt 20,17 versben Jézusnak a Jeruzsálembe vezető útjának a megemlézése egy újabb egység kezdetét mutatja. Az általunk tanulmányozott epizód tehát a Mt 20,1-16 versekben található.

1.1.4. Kontextuális – kánoni elemzés

1. Párhuzamok Máté evangéliumán belül

13,52 “Erre így folytatta: „Minden írástudó, aki jártas a mennyek országának tanításában, hasonlít a házigazdához, aki kincseiből újat és régit hoz elő.”

19,30 “Sokan lesznek elsőkből utolsók és utolsókból elsők.”

21,28 “Mi a véleményetek erről? Egy embernek volt két fia. Odament az elsőhöz és szólt neki: Fiam, menj ki a szőlőbe dolgozni.”

21,33 “Halljatok egy másik példabeszédet. Volt egy gazda, aki szőlőt telepített. Bekerítette sövénnel, belül pedig sajtót

ásott és őrtornyot épített. Aztán bérbe adta a szőlőműveseknek, és elment idegenbe.”

2. Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 10,31 “Sokan lesznek elsőkből utolsók és utolsókból elsők.”

Lk 13,30 “És íme, vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.”

3. Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Lev 19,13 “Ne használd ki és ne zsákmányold ki embertársadat; a munkás bére ne maradjon nálad másnap reggelig.”

MTörv 24,14-15 “Szegény és nélkülöző munkás bérét, akár testvéreid közül való, akár azok közül az idegenek közül, akik országodban, városaidban élnek, ne tartsd vissza. Még aznap, mielőtt a nap lenyugodna fölötte, add meg a bérét.

Mert szegény, és türelmetlenül várja. Különben az Urat hívja ellened, s bűn nehezedik rád.”

Tób 5,15 “Majd így folytatta: „Felfogadlak, s adok minden napra egy drachmát, ezenkívül élelmet úgy, mint a fiamnak. Kelj hát útra fiammal”

Róm 9,19-21 “Azt kérdezheted erre: Miért von mégis felelősségre? Hiszen ki állhat ellen akaratának?” Ember, ki vagy te, hogy vitába szállsz az Istennel? Vajon megkérdi-e az anyag megmunkálóját: Miért csináltál ilyennek? Vagy nincs-e hatalma a fazekasnak, hogy ugyanabból az anyagból az egyik edényt díszesre, a másikat közönségesre formálja?”

Kol 4,1 “Gazdák, adjátok meg szolgáitoknak, ami jogos és méltányos. Gondoljátok meg, nektek is van Uratok a mennyben.”

1.1.5. Szó szerinti értelmezés

A példabeszéd belekapcsolódik azoknak a paraboláknak a láncolatába, amelyekben az Úr a mennyek országáról tanít (pl. Mt 13,24-33.44-52; 18,23-35; 22,1-14).

Ezzel a hasonlattal az evangélista a szőlőben végzett munka képével, a házigazda nagylelkűségével hangsúlyozni kívánja:

1. Isten gondolatai és logikája más, mint az emberé. Ő nem a teljesítményt nézi elsősorban, hanem, hogy együttműködik-e vele és, hogy odaadja-e magát neki az ember (vö. Mt 9,9-13; 18,12-14).
2. Isten irgalmas jósága nincs ellentétben az emberi igazságosság fogalmával, hanem beteljesíti azt (vö. Mt 18,23-35).
3. Az Úr az életünk végéig hív minket a vele való közösségre, sohasem késő elindulni felé.
4. Az első órában munkába menő munkások jelképezhetik a zsidó választott népet, a többi napszamos pedig a többi nép fiait és lányait. Habár Jézus először a zsidókat jött meghívni az Atyával való szeretetközösségbe, küldetése mégis egyetemes: mindenkihez szól. Ő nem személyválogató, hiszen mindenkiért meghalt és feltámadt (vö. Mt 10,5-7; 15,21-28; 28,16-20).
5. Isten azokkal is szeretne együttműködni, akiket mások nem fogadtak fel, akiket mások megvetnek (vö. Mt 9,9-13).

1.1.6. Kulcsszavak elemzése

ἐγὼ ἀγαθός εἰμι (*egó ágáthosz ejmi*): ’én jó vagyok’ (Mt 20,15)

Jézus egy alkalommal, amikor egy ifjú azt kérdezte tőle, hogy mi jót kell tennie, hogy elnyerje az örök életet, arra figyelmeztet, hogy csak egy a jó: vagyis egyedül Isten a jó (Mt 19,16-17). Ezt követően, az

általunk vizsgált szakaszban pedig az Atyát jelképező házigazda beszél úgy önmagáról, mint aki jó (Mt 20,15). Istennek ez nem csupán tulajdonsága, hanem Ő maga a jóságos Szeretet (vö. 1Jn 4,16). A tanítvány pedig akkor erősödik meg és marad meg a jóban, ha követi Istent ebben a jóságban (Mt 12,35; 25,21.23). Nemeshegyi Péter jezsuita atya szavaival élve: „Jó az Isten, ezért jónak lenni jó.”

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.2. Atyák Bibliájából összefoglalás

Miért mondja el Jézus ezt a példabeszédet? Figyelmeztetésül. Figyelmezteti azokat, akik esetleg már gyermekkoruktól kezdve keresztények, és igyekszenek Krisztus útján járni. Talán már harminc vagy negyven éve teszik ezt. Nekik szól a figyelmeztetés, nehogy elbázzák magukat, hogy majd nagyobb jutalomban lesz részük, de mikor látják, hogy ugyanúgy üdvözülhet az is, aki az utolsó pillanatban tér meg, és kéri bűnei bocsánatát, akár csak a jobb lator a kereszten, nehogy az irigység bűnébe essenek. Ne tévesszük azt sem szem elől, hogy nem mindenki kész azonnal meghallani az Úr hívását. Gondoljunk csak Pál apostolra, aki addig üldözte a keresztényeket, amíg le nem esett a lováról és nem beszélt vele az Úr. Maga Szent Pál írja: „*De amikor úgy tetszett annak, aki már születésemtől fogva kiválasztott és kegyelmével meghívott*” (Gal 1, 15). Tehát csak Isten a tudója annak, ki mikor áll készen. Így valaki a harmadik, valaki a hatodik, valaki a

kilencedik, valaki pedig a tizenegyedik órában válik alkalmassá arra, hogy kövesse az Urat. Ne csodálkozzatok hát, amikor ezt mondja az Úr: „*Így lesznek az utolsók elsők, az elsők meg utolsók.*” (Mt 20, 16b). Nem arról van szó, hogy az elsők utolsókká válnak és fordítva, hanem úgy kell értelmezni, hogy akik először és akik utoljára érkeztek, ugyanazt a jutalmat kapják, tudniillik az örök üdvösséget.

Vö.: Aranyszájú Szent János, Máté evangéliumhoz 64, 3 s. (Crisostomo Giovanni, In Matth. 64, 3 s.)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

AZ IRGALOM ÉS A KÖNYÖRÜLET ISTENE”

210. Miután Izrael vétkezett és elfordult Istenétől, hogy az aranyborjút imádja (vö. Kiv 32), Isten hallgat Mózes közbenjáró könyörgésére, és vállalja, hogy együtt vonul hűtlen népével. Így mutatja meg szeretetét (vö. Kiv 33,12-17). Amikor Mózes azt kéri, hogy láthassa az ő dicsőségét, Isten így válaszol neki: „Egész jóságomat megmutatom neked, és kimondom előtted a JHVH nevet” (Kiv 33,18-19). És az Úr elvonult Mózes előtt és mondotta: „JHVH, JHVH, az irgalom és a könyörület Istene, késedelmes a

haragra, gazdag a kegyelemben és hűségben” (Kiv 34,6). És Mózes megtudta, hogy az Úr megbocsátó Isten (vö. Kiv 34,9).

211. Az „Én vagyok” vagy „Ő van” istennév kifejezi Isten hűségét. Az emberi bűnben rejlő hűtlenség és a megszolgált büntetés ellenére Isten megőrzi „irgalmasságát ezredíziglen” (Kiv 34,7). Isten kinyilatkoztatja, hogy „ő gazdag az irgalomban” (Ef 2,4), és oly messzire megy, hogy saját Fiát adja oda. Jézus föláldozza az életét, hogy megszabadítson minket a bűntől, s így kinyilatkoztatja, hogy ő maga is viseli az isteni nevet: „Amikor majd a magasba emelik az Emberfiát, akkor majd megtudjátok, hogy »Én vagyok«” (Jn 8,28).

588. Jézus botrány volt a farizeusoknak amiatt, hogy a vámosokkal és a bűnösökkel (vö. Lk 5,30) éppoly családiasan étkezett, mint velük (vö. Lk 7,36; 11,37; 14,1). Azoknak, „akik magukat igaznak tartották és másokat megvetettek” (Lk 18,9), mondta Jézus: „Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket a bűnbánatra” (Lk 5,32). Még tovább ment, amikor a farizeusok füle hallatára kijelentette, hogy mivel a bűn egyetemes (vö. Jn 8,33-36), azok, akik úgy gondolják, hogy nem szorulnak gyógyulásra, magukat vakítják meg (vö. Jn 9,40-41).

589. Mindenekelőtt azonban Jézus azzal keltett megütközést, hogy a bűnösök iránti irgalmas magatartását Isten bűnösök iránti magatartásával azonosította (vö. Mt 9,13; Oz 6,6). Egészen odáig ment, hogy egy asztalhoz ülve a bűnösökkel (vö. Lk 15,1-2) arra utalt, hogy bebocsátja őket a messiási lakomára (vö. Lk 15,23-32). De főként akkor állította Jézus dilemma elé Izrael vallási hatóságait, amikor bűnöket bocsátott meg. Nemde jogosan mondták fölháborodásukban: „Ki bocsáthatja meg a bűnöket, ha nem egyedül az Isten” (Mk 2,7)? Tehát Jézus, amikor bűnöket bocsát meg, vagy káromkodik, mert ember létére egyenlővé teszi magát Istennel (vö. Jn 5,18; 10,33), vagy igazat mond, és akkor személye jelenvalóvá teszi és kinyilatkoztatja Isten Nevét (vö. Jn 17,6.26).

2.3.Liturgikus vonal

2.3.1. Evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának szövegeivel

A mai *evangélium* (Mt 20,1-16a) szőlőmunkásokról szóló példabeszéde a mennyek országának titkát segíti jobban megérteni, és az Atya irgalmáról szól, amelyet olyanoknak is megmutat, akik a mi szemünkben méltatlannak tűnhetnek erre. A történet arra tanít, hogy ne akarjunk mások felett ítéletet mondani, ne akarjuk elvitatni tőlük Isten jóságát. Hiszen nem is látjuk át az ő helyzetüket, s még kevésbé érthetjük meg az Atya „gondolkodásmódját”: „amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabba” az ő útjai a

mieinknél – szól a prófétai figyelmeztetés az *olvasmányban* (Iz 55,6-9). Az olvasmányban elhangzik, hogy az Atya „bőkezű” a megbocsátásban, ez szintén kapcsolódik az evangéliumi példázathoz.

Az ő irgalmasságáról szól a *kezdőének* is: „Bármilyen nyomorúságból kiáltsanak is hozzám, megmentem őket, és Istenük leszek mindörökké”. Ezt a gondolatmenetet folytatja a *válaszos zsoltár* is (Zsolt 144, 2-3.9-9.17-18): „Irgalmas az Úr és kegyelmes, nagy irgalmú és hosszan tűrő... mindenkihez jóságos, és irgalmas minden művéhez”.

A *kezdő könyörgés* az örök életre, a mennyek országába való eljutásért fohászkodik – a mennyek országáról tanít az evangélium is.

A *szentlecke* (Fil 1,20a–24.27a) gondolatai a mai vasárnapon kevésbé köthetők az evangéliumhoz, a „gyümölcsöző munka” kifejezés azonban mégis kapcsolatot teremt a szőlőmunkásokról szóló példabeszéddel.

Az *egyetemes könyörgéseket* viszont teljesen átjárja az evangéliumi szimbolika: „Isten mindnyájunkat meghívott szőlőjébe. Kérjük tőle: segítsen, hogy hűséges munkásai legyünk” (papi bevezető); „Urunk, őrizd és gondozd szőlődet, az Egyházat, amelyet szent Fiad drága vére árán szerzett!” (első könyörgés); „Hívd szőlődbe a fiatalokat, hogy az evangélium szolgálatában megtalálják életük értelmét!” (negyedik könyörgés); „Adj, Urunk, békés öregséget azoknak, akik munkájuk javát már elvégezték!” (ötödik könyörgés); „Istenünk! Te a keresztség és a bérmálás által mindnyájunkat meghívtál munkatársaid közé. Add kegyelmedet, hogy hívó szavadat követve szolgáljuk dicsőségedet!” (papi záró könyörgés).

2.3.2. Liturgikus énekek

2.4. Pedagógiai vonal leírása:

2.4.1. Tantörténetek

„*Talán azzal, ami az enyém, nem tehetem azt, amit akarok? Vagy rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?*” (Mt 20,15)

Az ajtó

„Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer a szép Mennysország. Ez volt a Mennyei Atya, Jézus, a Szentlélek és temérdek gyönyörű angyal lakhegye. Megteremtették a világokat, minden csodálatos dolgot, ami a Földön él. Egy gond volt csupán: a Mennysország Ajtaja csak kívülről nyílt. Sokan meg sem találták, de aki meg is találta, nem tudta kinyitni ezt a roppant hatalmas Ajtót. Egyszer Jézus így szólt: Atyám, elmegyek én, és kinyitom az emberek előtt az Ajtót. Megszületek a Földre

gyerekként és míg megnövök és ott élek az emberekkel, mesélek nekik Rólad és az Ajtóról, amit én fogok kinyitni, és attól fogva mindig nyitva lesz majd.

És így is történt. Egy réges régi téli estén Jézus megszületett a Földre, és 33 évig élt és tanított ott. Majd egy Húsvéton meghalt. A harmadik napon pedig felment a Mennysországba, és a hatalmas Ajtósárnyakat kitérta az emberek előtt. Ezért Jézus feltámadása óta az Ajtó nyitva áll és nyitva van minden ember előtt.”

Forrás: Vasárnapi levél IX. évf. 398. hét – No 397. 2017. szeptember 17-24.

Kép forrása: <https://hu.depositphotos.com/83537712/stock-photo-folding-old-metal-door-gate.html>

2. kép forrása: http://szentlaszlo-mezokovesd.hu/images/multthumb_thumbs/b_1280_1024_0_00_images_Szent_Laszlo_Templom_2015_DSC_0099.JPG

„Talán azzal, ami az enyém, nem tehetem azt, amit akarok? Vagy rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?” (Mt 20,15)

Paraolimpia

Néhány évvel ezelőtt az egyik paraolimpiai játékokon 9 atléta (akik mind mentálisan, vagy fizikailag sérültek) felálltak a 100 méteres futás startvonalához.

A pisztolylövés felhangzásakor elkezdődött a verseny, ahol (bár nem mindenki a lábain futva), de a cél felé törekedett a beérkezés és a győzelem reményében.

A nagy igyekezetben egyszer csak az egyik fiú elesett az aszfalton és jó néhányat bukfencezett, majd elkezdett sírni. A többi 8 versenyző hallotta a sírást, lelassított és hátranézett, majd mindenki megállt és visszafordult.

Mindegyikük.

Az egyik Down-kóros lány leült mellé, megpuszilta és megkérdezte, hogy jobban érzi-e magát. Aztán mind a 9-en összekapaszkodtak és együtt sétáltak be a célvonalon. A stadionban pedig a nézők felálltak és percekig tapsoltak. Azok, akik ott voltak, a mai napig emlegetik ezt a történetet.

Hogy miért?

Mert valahol legbelül tudjuk: a legfontosabb dolog nem az egymás felett aratott győzelem. Az életben sokkal fontosabb másokat győzelemhez segíteni, akkor is, ha ez azzal jár, hogy nekünk le kell lassítani.

Forrás: <http://ajnacsko-plebania.webnode.hu/heti-lelekemelo-2-/>

„Talán azzal, ami az enyém, nem tehetem azt, amit akarok? Vagy rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?” (Mt 20,15)

Egy kisgyerek szemével

Ne ítéldetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéldetek! (Jn 7,24)

Mi voltunk az egyetlen család az étteremben. Eriket beraktam egy etetőszékbe és megjegyeztem magamnak milyen csendben eszik minden vendég. Néhányan halkán beszélgettek.

Erik hirtelen örömteli kiáltást hallatott.

"Szia!" – mondta, miközben pufók kezeivel a szék tálcáját püfölte. Szemei az izgatottságtól kikerekedve, száján azzal az imádnivaló fogatlan mosollyal, hevesen integetett.

Próbáltam megtalálni hirtelen örömének forrását. Sikerült. Egy koszos, szakadt kabátot viselő öregember volt. Nadrágja gyűrötten lógott rajta, cipzárja félig lecsúsztatva, egyik cipőjéből kikandikáltak a lábujjai, erekkel telerajzolt orra, olyan volt, mint egy térkép.

Túl messze voltunk ahhoz, hogy szagokat érezzünk, de biztos voltam benne, hogy büdös. Ő is integetett. "Szia, kicsi baba! Szia, nagyfiú! Kukucs!" – mondta Eriknek. Összenéztünk a férjemmel. "Most mit csináljunk?"

Meghozták az ebédünket. A férfi szakadatlanul kiabált a túloldaltól.

"Ismered ezt a játékot? Kukucs! Nézd csak! Ismeri!"

Senki sem gondolta, hogy a férfi aranyos és egyértelmű volt, hogy részeg. A férjemmel majd elsüllyedtünk szégyenünkben. Csendben ettünk, de nem úgy Erik, aki egész repertoárján végigment, az öreg pedig mindent utánacsínált.

Végre befejeztük az evést és a kijárat felé vettük az irányt. A férjem elment fizetni azzal, hogy a kocsinál találkozunk. Az öregember pont köztem és a kijárat között ült. "Uram, segíts, hogy kijussak innen anélkül, hogy megszólítana minket!" – imádkoztam magamban.

Ahogy közeledtünk, próbáltam úgy fordulni, hogy ne érezzük a leheletét, de miközben elfordultam Erik kitekerte magát és az ismert "vegyél fel" babapozícióba helyezkedett.

Mielőtt bármit tehettem volna Erik az öregember karjaiba vetette magát.

Hirtelen ott álltam és néztem, ahogy egy nagyon büdös öregember a karjaiban tart egy boldog kisgyereket. Erik teljes bizalommal és szeretettel a férfi kopott vállára hajtotta a fejét. Az öregember becsukta a szemét és láttam, ahogy megindulnak a könnyek. Öreg, koszos, fájdalomtól és a kemény munkától kicserzett kezei igazi gyengédséggel tartották a fiamat, miközben szeretettel a hátát simogatta.

Nem láttam még ilyen mély és ugyanakkor ennyire röpké szeretetet két emberi lény között.

Döbbsen álltam. Az öreg néhány másodpercig ölelte Eriket majd rám nézett. "Nagyon vigyázzon erre a fiúra!" – mondta szilárd meggyőződéssel.

Nagy nehezen kinyögtem, hogy "megteszem".

A férfi nem túl nagy hajlandósággal, szomorúan fejtette le magáról Eriket, mintha valóban fájdalmat okozott volna neki a mozdulat. Megfogtam a fiamat és az öregember ennyit mondott: "Isten áldja asszonyom! Ez volt a karácsonyi ajándékom."

Egy elmakogott köszönet után futva tettem meg az utat az autóig. A férjem nem értette miért sírok és miért szorítom úgy a fiamat, miközben azt mondogatom, hogy "Uram, Uram, kérlek, bocsáss meg!"

Tanúja voltam Krisztus szeretetének egy gyermek ártatlanságán keresztül, aki nem látott bűnt és nem ítélkezett. Egy kisgyereken keresztül, aki a másik lelkét látta és egy anyán keresztül, aki nem látott tovább az öltözéken. Keresztényként vak voltam, miközben

karjaimban tartottam egy gyermeket, aki látott. Úgy éreztem Isten azt kérdezi tőlem, "Hajlandó vagy megosztani a fiadat egy pillanatra?" amikor Ő nekünk adta az Övét, örökre.

A rongyos öregember eszembe juttatta, hogy "olyanokká kell lennünk, mint a kisgyermek, hogy bemehessünk a mennyek országába".

Forrás: <http://ajnacsko-plebania.webnode.hu/heti-lelekemelo-2-/>

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

„Talán azzal, ami az enyém, nem tehetem azt, amit akarok? Vagy rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?” (Mt 20,15)

Fricz Ádám – Az igazi erény (részlet)

Egyetlen kék madár van, csak körülötte sok a veréb,

felejtsd el azt, hogy tied meg az enyém!

Ha igazságra vágysz, úgy élj, de közben ne ítéld,
és csak akkor beszélj, ha benned van, hogy gondolj és tegyél.

Ha kővé vált a szíved, előbb-utóbb kővé válik majd a kenyér,
ha nem adsz bele semmit, ne várd, hogy a mindenből vegyél.

Aki félelmével szembenéz, az az igazi merész,

aki maga helyett szívével gondol, ez az igazi erény.

Forrás: <https://www.poet.hu/vers/214244>

„Talán azzal, ami az enyém, nem tehetem azt, amit akarok? Vagy rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?” (Mt 20,15)

Schrenk Éva – Amikor jönnek a boldog évek...

Szól az igazság, száll az ének.
Egymásban megbízunk, mint még soha,
s leszünk egymásnak őriző pásztora.
Ha tékozló fiú kerül közibénk,
mit is mond erről bibliai Igénk?
Igen, ha vétett is, befogadjuk,
emberi méltóságát akkor is meghagyjuk.

És újból és újból dalra fakadunk,
hálával, örömmel tele a dalunk.
Mert a Sátán legyőzöttetett,
és kivirágzott a szeretet.
Vigyétek a Jó Hírt szerte a világba,
nem küzdöttetek éjt-nap hiába.

Mert az Úr győzedelmeskedett.
És él a Szeretet.

Forrás: <https://www.poet.hu/vers/198818>

Kép

forrása:

<http://www.nagymaria.eoldal.hu/img/picture/292/kapu.jpg>

„Talán azzal, ami az enyém, nem tehetem azt, amit akarok? Vagy rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?” (Mt 20,15)
Siklós József - Mit tudunk Jézusról?

Amit Jézus tanít,
legszebb a világon,
ha szavát hallhatom,
szívemet kitárom.

Ahogy Jézus élt,
az a legszebb élet,
követem példáját,
ameddig csak élek.

S midőn Jézus meghalt
a kereszten értem
mennyország kapuját
nyitotta ki nékem!

Forrás: <https://kereszttyenversek.wordpress.com/tag/jezus/>

2.4.3. Evangéliumhoz kapcsolódó foglalkozások

„Talán azzal, ami az enyém, nem tehetem azt, amit akarok? Vagy rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?” (Mt 20,15)
Értékes vagy

Bemelegítő játék: minden résztvevő kapjon 3-5 csipeszt a kezébe. Lehetőség szerint 2 féle színű csipesz legyen a játékban pl. fehér (jóság)-kék (sötétség, rosszság).

- 1. Feladat:** úgy aggasuk a ruhánkra a csipeszeket, hogy a kijelölt pályán belül mozogva, bárki szabadon levehesse azt rólunk. Balesetveszélyes, fájdalmas helyre pl. fül, orr... véletlenül se tegyük! Cél: a játék során minél több csipeszt szerezni a többiekől, és azokat önmagunkra aggatni. Játék időtartama: 3 perc.
A játékvezető utasítására a játék befejeződik, senki sem mozdul a helyéről. Körbenézünk, hogy kinek-mennyi csipesze lett a játék végére. Mindenki jegyezte meg a saját csipesszámát.

- 2. Második körben:** a cél az, hogy futás közben minél több csipeszt aggassunk a másik ruhájára. Játék időtartama: 3 perc.
A játékvezető utasítására a játék befejeződik, senki sem mozdul a helyéről. Körbenézünk, hogy kinek-mennyi csipesze lett a játék végére. Mindenki jegyezte meg a saját csipesszámát.

- 3. Harmadik körben:** a játékosok továbbra sem mozdulhatnak el a jelenlegi helyükről. A játékvezető kijelöl egy-egy, a legtöbb játékostól távol levő csipeszgyűjtőt színek szerint. Úgy kell eljuttatni az adott színű csipeszt a kijelölt gyűjtőhöz, hogy nem mozdulhatunk el a helyünkről, és nem veszélyeztethetjük a másik ember testi épségét. (Vajon összedolgoznak a játékosok, vagy egyesével kezdik a gyűjtőhöz dobálni a csipeszeket?) Nehezítés: a játékgyűjtő lába sem hagyhatja el a második kör végén szerzett pozícióját. (Maximum négykézlábra ereszkedve nyújtozhat a csipeszekért.)

Fő foglalkozás: Ülünk körbe.

Beszélgessünk!

- **Mi volt könnyebb? Csipeszt adni, vagy csipeszt szerezni?**
- **Milyen érzések voltak bennem a játék során?**

Mindenki írja rá egy kis cetlire a saját nevét, majd hajtsuk félbe a cetliket. A vezető gyűjtse össze a cetliket egy kalapba. Kérje meg a résztvevőket, hogy alaposan nézzenek körbe a csoportban. Igyekezzenek mindenkivel felvenni a szemkontaktust. Eközben menjen körbe, és mindenki húzzon ki egy nevet a kalapból, de úgy,

hogy csak a húzó láthassa a nevet. Ha magát húzta, azonnal dobja vissza, és kérjen egy másikat.

Ha a csoport tagjai nem ismerik egymást, menjünk egy gyors bemutatkozó kört, ahol mindenki elmondja a nevét. Ha ez megtörtént, szedjük vissza a cetliket, egy résztvevő pedig osszon mindenkinek 3 cetlit és 1 tollat.

Halk zene mellett **az első cetlire** mindenki önmagáról tölts ki az első cetlit. Ahány csipesze volt az első játék végére, annyi rossz tulajdonságot írjon le magáról egy oszlopba. (Másokról loptunk csipeszt.) Ezt követően a papír bal oldalára annyi jó tulajdonságot írjon le magáról egy oszlopba, ahány csipesze lett a második kör végére. (Másoknak adtunk.)

** Ha valamely játék végére nem maradt csipesze, akkor minimum 3-3 jó és rossz tulajdonságot írjon le magáról.*

A második cetlire az általa húzott emberről a jobb oszlopba írjon le egy olyan tulajdonságot vagy szokást, amiben szerinte a társának fejlődnie kellene. Bal oldalra pedig egy olyan szót írjon, amiért tiszteli/felnéz rá. Ha készen van, hajtsa félbe a cetlit, hogy egyszerre, csak az egyik oldalt lehessen olvasni róla.

** Ha a húzó felek nem ismerik egymást, készítsenek tetszik – nem tetszik oszlopokat. Ez tetszik rajtad/ Benned; ez nem.*

Fontos kiemelni, hogy ne írjanak mélyen megbántó dolgokat, véleményüket igyekezzenek finoman kifejezni. Kerüljék a sablonokat pl. aranyos vagy, kedves vagy. Igyekezzenek konkrétan, célratörően fogalmazni.

A harmadik cetlire mindenki válasszon a csoporton belül egy tetszőleges személyt. Ez lehet a játék vezetője is. Rá vonatkozóan is írjanak jobbra egy fejlesztendő, balra pedig egy dicséretreméltó

tulajdonságot. Hajtsák félbe a cetlit, és ellenőrizték le, hogy ráírták-e a tulajdonos nevét.

Adjunk erre 5-10 percet. Aki végzett, dőljön hátra. – Ezzel tudja jelezni a vezető számára, hogy kell-e plussz időt adnia, vagy kezdődhet-e a játék. Ha mindenki végzett, akkor adják át a második számú cetlit a húzott félnek. Ha ez megtörtént, foglaljanak helyet. Kérdezzük meg a résztvevőket, hogy: **- Milyen érzés volt átadni a cetlit?**

Ha mindenki válaszolt a kérdésre, adjuk át a kiválasztott személynek szóló cetlit is. Ezt követően mindenki, csak a jobb oldali „fejlesztendő sort“ olvassa el a cetljeiről.

Menjünk egy gyors kört:

- **Egyet értesz a papírra írt fejlesztendő tulajdonságokkal?** – Igen/Nem; miért. (Felolvasni nem muszáj.)
- **Milyen érzés volt olvasni a cetlit? Vannak egyezések a saját magamnak írt és a társaimtól kapott cetli között?**

Ezt követően olvassák el a jó tulajdonságot is. Ismét tegyünk fel egy-egy körkérdést:

- **Egyet értesz a papírra írt jó tulajdonságokkal?** – Igen/Nem; miért. (Felolvasni nem muszáj.)
- **Milyen érzés volt olvasni a cetlit? Vannak egyezések a saját magamnak írt és a társaimtól kapott cetli között?**

Magyarázat: Véleményünket nyíltan, szemtől-szembe vállalni, bizony nagyon nehéz, pedig nap mint nap, sőt, minden egyes pillantásunkkal véleményt

alkotunk a velünk szembejövő személyről az utcán, a suliban, a munkahelyen, a családban.

Ezt követően a vezető olvassa fel Max Lucado történetét **Pancsinellóról**.

Max Lucado – Értékes vagy

A foltmanók kicsi, fából készült emberkék voltak. Mindannyian Éli fafaragómester keze alól kerültek ki. A mester műhelye messze fent a hegyen állt, ahonnan szép kilátás nyílt a foltmanók kicsi falujára. Mindegyik manó másmilyen volt.

Egyiknek nagy volt az orra, a másiknak a szája. Némelyek magasak voltak, mások pedig alacsonyak. Egyesek kalapot hordtak, míg mások kabátot viseltek. Két dolog azonban közös volt bennük: ugyanaz a fafaragó készítette őket és ugyanabban a faluban laktak.

A foltmanók egész életükben, minden áldott nap matricákat osztogattak egymásnak. Minden manónak volt egy doboza tele arany csillag matricával, és egy másik doboza tele szürke pontokkal. Naphosszat a falut járták, és mást sem csináltak, mint csillagokat vagy pontokat ragasztgattak egymásra.

A csinosak és jóvágásúak, akik szépen csiszoltak és fényesre festettek voltak, mindig csillagot kaptak. De akik érdes fából készültek, vagy már pattogott róluk a festék, azok bizony csak szürke pontra számíthattak.

A tehetségesek is csillagot kaptak. Némelyikük könnyedén a feje fölé emelt hatalmas fa rudakat vagy átugrott magas dobozok fölé. Mások bonyolult szavakat használtak vagy gyönyörű dalokat énekeltek. Őket mindenki elárasztotta csillaggal.

Némely foltmanónak az egész testét csillagok borították! Persze mindig nagyon jól érezték magukat, amikor csillagot kaptak. Így aztán újabb és újabb dolgokat találtak ki, hogy ismét kiérdemeljék a csillagot.

Mások viszont nem voltak olyan ügyesek. Nekik mindig csak szürke pont jutott.

Pancsinelló is egy ilyen foltmanó volt. Próbált magasra ugrani, de mindig csak nagyot esett. Erre persze rögtön köré gyűltek néhányan, hogy ráragasszanak egy-egy szürke pontot. Néha eséskor megkarcolta a testét. Ilyenkor újabb pontokkal halmozták el.

Aztán, ha megpróbálta kimagyarázni az esetet, biztos valamit bután fogalmazott meg, amiért persze még több pontot ragasztottak rá. Egy idő után olyan sok szürke

pont lett rajta, hogy már az utcára sem mert kimenni. Félt, hogy valamit megint elügyetlenkedik, például elfelejt sapkát húzni, vagy belelép egy tócsába, és ezzel még több rossz pontot szerez. Sőt, néha már minden ok nélkül is ráragasztottak egy-egy szürke pontot, pusztán ezért, mert látták, hogy már úgyis olyan sok van rajta.

– Sok szürke pontot érdemel – mondogatták egymásnak. – Ő aztán tényleg nem jó foltmanó!

Egy idő után már maga Pancsinelló is elhitte ezt.

– Nem vagyok jó foltmanó – gondolta.

Amikor nagy ritkán kiment az utcára, csak olyan manókkal lófrált, akiken szintén sok szürke pont volt. Köztük jobban érezte magát.

Egy nap találkozott egy olyan manóval, aki egészen más volt, mint a többi. Nem volt rajta sem csillag, sem pont. Egyszerűen famanó volt. Lúciának hívták. Nem mintha az emberek nem ragasztottak volna rá matricákat – csak azok egyszerűen nem maradtak meg rajta! Némely manó emiatt felnézett rá és ragasztott rá egy csillagot. De a csillag leesett! Mások lenézték, mert nem volt egy csillaga sem, és raktak rá egy szürke pontot. Ám az is leesett!

– Én is ilyen akarok lenni! – gondolta Pancsinelló. – Nem akarom, hogy mások jeleket rakjanak rám!

Megkérdezte a matrica nélküli famanót, hogyan lehetséges az, hogy neki nincs egyetlen matricája sem.

– Ó, nem nagy ügy! – válaszolta Lúcia.

– Egyszerűen csak mindennap meglátogatom Élit.

– Élit?

– Igen, Élit, a fafaragót. Jót ücsörgök a műhelyében.

– De miért?

– Majd megtudod! Menj el hozzá, fel a hegyre!

Ezzel a matrica nélküli famanó megfordult és elment.

– Szerinted egyáltalán szóba áll majd velem? – kiáltott utána Pancsinelló.

De Lúcia ezt már nem hallotta meg.

Így aztán Pancsinelló hazament. Leült az ablak elé, és nézte, hogyan rohangálnak ide-oda a manók, csillagokat és szürke pontokat osztogatva egymásnak. „Ez így nincs rendjén” – suttogetta, és elhatározta, hogy elmegy Élihez.

Felkapaszkodott a hegytetőre vezető keskeny ösvényen, és belépett a nagy műhelybe.

Szeme-szája elállt a csodálkozástól az óriási bútorok láttán. A hokedli a feje búbjáig ért. Lábujjhegyre kellett állnia, hogy rálásson a munkapadra. A kalapács nyele olyan hosszú volt, mint az ő karja. Pancsinelló nyelt egy nagyot, és elindult kifelé.

Ekkor meghallotta a nevét.

– Pancsinelló! – hallatszott egy mély, erős hang.

Pancsinelló megállt.

– Pancsinelló! Örülök, hogy látlak! Gyere közelebb, hadd nézlek meg!

Pancsinelló lassan megfordult, és ránézett a nagydarab, szakállas mesterre.

– Te tudod a nevemet? – kérdezte a kis manó.

– Persze, hogy tudom! Én alkottalak!

Éli lehajolt, felemelte és maga mellé ültette a padra.

– Hm... – szólalt meg a mester elgondolkodva, miközben a szürke pontokat nézte. – Úgy látom, gyűjtöttél néhány rossz pontot!

– Nem akartam, Éli! Tényleg nagyon próbáltam jó lenni!

– Gyermekem, előttem nem kell védekezned. Én nem foglalkozom azzal, hogy mit gondolnak rólad a foltmanók.

– Tényleg?

– Tényleg. És neked sem kellene. Hát kik ők, hogy jó vagy rossz pontokat osztogassanak? Ők is ugyanolyan foltmanók, mint te. Amit ők gondolnak, az semmit sem számít, Pancsinelló. Csak az számít, amit én gondolok. És szerintem te nagyon értékes manó vagy!

Pancsinelló felnevetett.

– Én értékes?! Ugyan mitől? Nem tudok gyorsan járni. Nem tudok magasra ugrani. A festék repedezik rajtam. Mit számítok én neked?

Éli Pancsinellóra nézett, rátette kezét a kis favállakra, majd nagyon lassan így szólt:

– Az enyém vagy! Ezért vagy értékes nekem.

Pancsinellóra még soha senki nem nézett így – különösen nem az, aki alkotta őt. Nem is tudta, mit mondjon.

– Mindennap vártam, hogy eljössz! – folytatta Éli.

– Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak matricák – mondta Pancsinelló.

– Tudom. Mesélt rólad.

– Rajta miért nem tapadnak meg a matricák?

A fafaragó nagyon kedvesen beszélt:

– Azért, mert elhatározta, hogy neki fontosabb az, amit én gondolok róla, mint az, amit mások. A matricák csak akkor ragadnak rád, ha hagyod.

– Micsoda?

– A matricák csak akkor ragadnak rád, ha fontosak neked. Minél jobban bízol az én szeretetemben, annál kevesebbet aggódsz a matricák miatt. Érted?

– Hát, még nem nagyon...

Éli elmosolyodott.

– Idővel majd megérted. Most még tele vagy szürke pontokkal. Egyelőre elég, ha minden nap eljössz hozzám, hogy emlékeztethesselek rá, mennyire fontos vagy nekem.

Éli letette Pancsinellót a földre.

– Ne felejtsd el – mondta, miközben a foltmanó elindult az ajtó felé –, hogy nagyon értékes vagy, mert én alkottalak! És én sohasem hibázom!

Pancsinelló nem állt meg, de magában ezt gondolta:

– Azt hiszem, komolyan mondja!

És miközben ezt gondolta, már le is gurult róla egy szürke pont.

Forrás: https://www.szepi.hu/irodalom/kedvenc/kt_077.html

Feldolgozás:

- Milyen érzések vannak most bennem a mese végére?
- Mit tanultam a meséből? Engem személyesen milyen „foltoktól” akar szabadítani az Isten?
- Történt-e változás bennem a játékok és a mese hatására?
- Szeretnék-e valamit megtenni vagy másként tenni ezután?

Lezáró gyakorlat:

1. A megbántódások elkerülése végett a cetliket átadók öleljék meg cetlitársaikat - akiktől kaptak; illetve akiknek adtak.
2. Tegyük ki középre egy feszületet és egy égő gyertyát, majd hallgassuk meg vagy énekeljük el a Szeretethimnuszt. (https://www.youtube.com/watch?v=-MdhS2Fw_n8)
3. Tegyük ki középre papírt és tollat. Mindenki készítsen egy újabb listát önmagáról, melyben azt igyekszik kifürkészni, hogy vajon Isten hogyan látja őt. Írja le címszavakban az erősségeket, és azokat is, amiken változtatni szeretne.
4. Kötetlen imádságban tárjuk az Úr elé az együttlétünk tanulságait. *pl. Hálát adok, Uram, hogy ma megérthettem...*

2.4.4. Evangéliumhoz tartozó festmények

Vincent van Gogh: Vörös szőlőhegy Arles közelében (1888)

Van Gogh (eredeti nevén Vincent Willem van Gogh, Hollandia, Groot-Zundert, 1853. március 30. – Franciaország, Auvers-sur-Oise, 1890. július 29.) holland festőművész, a posztimpresszionizmus egyik legnagyobb alakja. Édesapja református lelkipásztor volt, akinek nyomdokaiban Vincent maga is tanult teológiát, majd gyermekeket tanított írásra, olvasásra és a katekizmus ismeretére. Már emellett is rajzolgatott, s később különféle festőiskolákban és festők mellett bővítette ösztönös festőkészségét, s végül egész életét a művészetnek szentelte. Festői stílusa meghalad és túllép minden korábbi hagyományt, alkotásai ikonikusak, s más művészek képeivel aligha összetéveszthetőek. A hányattatott életutat bejárta festő megküzdött a művészi megnemértettséggel, szegénységgel, különféle betegségekkel, családi konfliktusokkal, viszonzatlan szerelmekkel és a teljes összeomlással is.

Életében, úgy tudni, csupán egyetlen képét tudta eladni, mára azonban a művészettörténet egyik legszuggesztívebb, legkülönlegesebb alakjaként ismerjük el, akinek vásznain a gyakran kissé nyugtalannak ható ecsetkezelés és a szokatlan színek kombinációk lenyűgöző, szívemarkolóan szép és kedves képekké állnak össze, egy páratlanul gazdag és mély lelkivilágról téve tanubizonyosságot az utókor számára.

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

- Kiket jelképeznek a különböző időpontban munkába álló emberek?

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

Mennyei Atyánk, te az isten- és emberszeretet parancsában foglaltad össze szent törvényedet.

Add, hogy parancsaidat megtartva eljussunk az örök életre.

A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.

3.2. Szerzetes közösségek imája:

Köszönjük Urunk, hogy földi életünk ajándék, de egyben feladatot is rejt magában: a munkálkodás lehetőségét. Hála neked, hogy az örök lét teljességét kínálad fel nekünk.

Segíts bennünket, hogy a mennyei dicsőség öröméről tanúskodjon életünk, és megérintse még az utolsó pillanatban érkező szívét is.

Boldogasszony Iskolanővérek (SSND)

4. Contemplatio – szemlélődés (fotók)

5. Condivisio – megosztás

5.1. Örömhír megfogalmazások

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- ~ Isten jósága meghalad minden emberi logikát!

6. Actio, operáció – tettekre váltás

6.1. Tanúságtétel megfogalmazások

Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- ~ Legyek nagylelkű másokkal szemben!

